

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2024 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **T. K.** ,
sprawcy czynów zabronionych z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o
ochronie danych osobowych i in., co do których postępowanie karne umorzono na
podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od postanowienia Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 26 kwietnia 2024 r., sygn. II Kz 96/24,
utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Zamościu
z dnia 13 lutego 2024 r., sygn. II K 1505/23,
w przedmiocie umorzenia postępowania i zastosowania środka zabezpieczającego
w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić T. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. I. M. - Kancelaria Adwokacka w Z. - kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz T. K. .**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2024 r., sygn. II K 1505/23, Sąd Rejonowy w Zamościu na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie w sprawie wobec podejrzanego T. K. o popełnienie czternastu przestępstw, w tym dziewięciu z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych, jednego z art. 255 § 3 k.k., jednego z art. 241 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., jednego z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych w zb. z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz dwóch z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k., ustalając, iż wszystkich zarzucanych mu czynów dopuścił się on nie mając możliwości rozpoznania ich znaczenia i nie mając możliwości pokierowania swoim postępowaniem (*pkt 1*) zaś na podstawie art. 93a § 1 pkt 4 k.k., art. 93b § 1, 3 i 5 k.k., art. 93c pkt 1 k.k., art. 93g § 1 k.k. orzekł orzec wobec podejrzanego środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym (*pkt 2*). Ponadto Sąd orzekł w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu oraz kosztów procesu (*pkt 3 i 4*).

Po rozpoznaniu zażaleń wniesionych przez T. K. i jego obrońcę, Sąd Okręgowy w Zamościu postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2024 r., sygn. II Kz 96/24, utrzymał zaskarżone postanowienie sądu pierwszej instancji w mocy.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca podejrzanego. Zaskarżając postanowienie Sądu Okręgowego w Zamościu w całości na korzyść T. K., obrońca zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu rażące naruszenie prawa, a mianowicie:

1. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i art. 98 § 1 k.p.k. w odniesieniu przesłanek z art. 93g k.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, poprzez brak wyjaśnienia w wydanym orzeczeniu, dlaczego

zastosowanie tego konkretnego, najbardziej dolegliwego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zakładzie zamkniętym jest konieczne i pozostaje w zgodzie z zawartą w art. 93g k.k. zasadą proporcjonalności stosowania środków zabezpieczających oraz nieprzeprowadzenie testu proporcjonalności reakcji, jaką miałyby być detencja sprawcy, zlekceważenie obowiązku skrupulatnego zbadania dotychczasowej linii postępowania T. K. , obecnej sytuacji życiowej, stanu rodzinnego, a także aktualnego stanu zdrowia psychicznego podejrzanego;

2. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., mające istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, ograniczającej się de facto do stwierdzenia trafności wniosków sądu pierwszej instancji, w konsekwencji prowadzących do uznania, iż wobec podejrzanego T. K. zachodzą przesłanki do zastosowania środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym oraz niedostatecznym wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia podstaw do uznania za niezasadne zarzutów zażalenia, a mianowicie:

- zarzutów dotyczących ustalenia przesłanek do zastosowania wobec podejrzanego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, w miejsce nieizolacyjnych środków zabezpieczających, w sytuacji gdy wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego podejrzanego wynikały z dołączonej do akt sprawy, a wydanej w dniu 20 listopada 2023 r. opinii stałych biegłych sądowych - psychiatry I.Ł. i psychologa - I.C. wydanej w sprawie Sądu Okręgowego I Wydział Cywilny w Z. o ubezwłasnowolnienie sygn. akt [...], a także wzajemnych sprzeczności w wywołanej w sprawie opinii biegłych,

- zarzutu dotyczącego błędnego ustalenia, że wobec podejrzanego istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że ponownie popełni czyn zabroniony o znacznej społecznej szkodliwości, w sytuacji, gdy konieczne było wykazanie, dlaczego sąd orzekający stopień owego prawdopodobieństwa uznaje za wysoki, co jest warunkiem koniecznym dla zastosowania izolacyjnego środka zabezpieczającego;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., mające istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegające na przekraczającej granice swobody, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, ograniczającej się de facto do

stwierdzenia trafności wniosków sądu pierwszej instancji, w konsekwencji prowadzącej do uznania, że wobec podejrzanego T. K. zachodzą przesłanki do zastosowania środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym oraz niedostatecznym wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia podstaw do uznania za niezasadne zarzutów zażalenia, a mianowicie zarzutu nieprzeprowadzenia nowej opinii zespołu innych biegłych, która rozstrzygnęłaby wątpliwości co do stanu zdrowia podejrzanego i istnienia bądź nie, wysokiego prawdopodobieństwa, że podejrzany może popełniać w przyszłości podobne czyny, do tych objętych przedmiotowym postępowaniem, a także z uwagi na wzajemną sprzeczność w wydanej opinii wynikającą ze stwierdzenia, że T. K. korzysta z pomocy psychologa i psychiatry, a w kolejnej części wskazanie, że podejrzany pozostaje bez leczenia;

3¹. art. 433 § 2 k.p.k., poprzez nierozpoznanie zarzutu, autorskiego zażalenia pokrzywdzonego, co do nie uwzględnienia opinii biegłych sądowych psychiatry D.Ł. i psychologa I.C. z dnia 20 listopada 2023 r., a także zarzutu co do braku kompetencji biegłych orzekających w przedmiotowym postępowaniu;

4. art. 433 § 2 k.p.k., poprzez nierozpoznanie zarzutu zażalenia obrońcy podejrzanego co do oparcia rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji tylko na dowodach obciążających podejrzanego, bez wnikliwego zbadania okoliczności przemawiających na jego korzyść, w tym okoliczności dotyczącej możliwości modyfikowania filmów udostępnianych na kanale „Ż.”;

5. art. 167 k.p.k. i art. 452 § 2 i 3 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie wniosku podejrzanego o przeprowadzenie dowodu z nowej opinii innych biegłych psychiatry i psychologa;

6. art. 433 § 2 k.p.k., art. 458 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i art. 98 § 1 k.p.k., polegające na nierozważeniu i nienależytym ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia do wszystkich zarzutów podniesionych przez podejrzanego i jego obrońcę w zażaleniu na postanowienie sądu pierwszej instancji, tj. zarzucie oparcia rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji jedynie na dowodach obciążających podejrzanego, bez wnikliwego zbadania okoliczności przemawiających na jego korzyść, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że T. K. dopuścił się zarzucanych mu czynów;

7. art. 7 k.p.k. wobec nieprzeprowadzenia (po złożeniu przez oskarżyciela publicznego aktu oskarżenia), postępowania dowodowego na rozprawie i zaniechania przeprowadzenia dowodów w postaci przesłuchania pokrzywdzonych oraz świadków, a także innych dowodów, co narusza zasadę bezpośredniości i co skutkowało brakiem możliwości oceny czy zachowanie podejrzanego wyczerpało znamiona czynu zabronionego, a tym samym, czy istnieje w ogóle przesłanka do zastosowania jakiegokolwiek środka zabezpieczającego;
8. art. 93a § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 93b § 3 k.k., poprzez jego niezastosowanie, co doprowadziło do orzeczenia wobec podejrzanego środka zabezpieczającego wykraczającego poza zasadę proporcjonalności.

Obrońca podejrzanego wniósł w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez umorzenie postępowania i ewentualnie orzeczenie wolnościowych środków zabezpieczających w postaci terapii. Ponadto wniósł o wstrzymanie wykonania postanowienia Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 13 lutego 2024 r. w zakresie zastosowanego środka zabezpieczającego, utrzymanego w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 26 kwietnia 2024 r., a także o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji według norm prawem przepisanych oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Rejonowej w Zamościu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy podejrzanego T. K. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Przed przejściem do oceny podniesionych w kasacji zarzutów należy podkreślić, że nadzwyczajny środek zaskarżenia uregulowany w przepisach Rozdziału 55 Kodeksu postępowania karnego nie jest nakierowany na wywołanie i

przeprowadzenie w procesie kolejnej kontroli o charakterze apelacyjnym. Celem postępowania kasacyjnego nie jest ponowna weryfikacja orzeczenia sądu *meriti*. Kasacja i jej zarzuty mogą być skierowane wyłącznie przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.). W konsekwencji w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zasadniczo wolno poddawać w wątpliwość jedynie te uchybienia, których dopuścił się sąd w trakcie postępowania odwoławczego. Uchybienia te muszą mieć ponadto szczególny charakter. Po pierwsze, muszą to być uchybienia dające się zakwalifikować jako „rażące naruszenia” w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., po drugie zaś ich zaistnienie w postępowaniu odwoławczym (dla skuteczności kasacji) powinno prowadzić do ustalenia, że mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Trzeba ponadto podkreślić, że zgodnie z ugruntowaną praktyką orzeczniczą najwyższej instancji sądowej, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji, jako niemieszczący się w ramach założeń kasacyjnych, o których mowa w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

Ogólna li tylko analiza wszystkich zarzutów kasacyjnych i ich argumentacji prowadzi do wniosku, że autor kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Skarżący w istocie powtórzył zarzuty apelacyjne przedstawione we własnym, jaki i podejrzanego zwyczajnym środku zaskarżenia, które zostały zmodyfikowane w sposób umożliwiający „przekwalifikowanie” ich na zarzuty kasacyjne. Ich argumentacja zaś stanowi polemikę ze stanem faktycznym ustalonym przez sąd pierwszej instancji zaaprobowanym przez sąd odwoławczy. Takie postąpienie jednak nie może stanowić podstawy do inicjowania kontroli o charakterze kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt. 1 *petitum* kasacji dotyczącego braku wyjaśnienia w wydanym orzeczeniu zasadności zastosowania wobec podejrzanego najbardziej dolegliwego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w

zakładzie zamkniętym, zgodności tego środka z zawartą w art. 93g k.k. zasadą proporcjonalności stosowania środków zabezpieczających oraz nieprzeprowadzenia testu proporcjonalności reakcji, jaką miałyby być detencja sprawcy, zlekceważenie obowiązku skrupulatnego zbadania dotychczasowej linii postępowania T. K. , obecnej sytuacji życiowej, stanu rodzinnego, a także aktualnego stanu zdrowia psychicznego podejrzanego, zauważyć należy, że sąd odwoławczy wyjaśnił w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia swoje stanowisko w ww. zakresie w odniesieniu do przesłanek z art. 93g k.k. (zob. s. 4-5). Sąd odwoławczy podzielił wnioski biegłych psychiatrów i psychologa co do konieczności zastosowania wobec T. K. najbardziej dolegliwego środka zabezpieczającego. Wskazał, że oceniając „odpowiedniość” środka zabezpieczającego należy wziąć pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów podejrzanego przejawiającą się w wielości zachowań podejrzanego, szerokim kręgu ich odbiorców, do których podejrzanym swoje treści kierował oraz wpływu jego działań na życie pokrzywdzonych, ich uciążliwości i natężenia. Okoliczności te stanowią właśnie „dotychczasową linię postępowania” podejrzanego. Oceniając zaś aktualny stan zdrowia psychicznego T. K. sąd odwoławczy podzielił pogląd biegłych psychiatrów i psychologa wyrażony zarówno w treści pisemnej opinii, jak i opiniach ustnych, co do braku wglądu podejrzanego w chorobę psychiczną i krytycyzmu wobec własnych czynów. Sąd ten szczegółowo też uzasadnił także swoje stanowisko w kwestii stopnia prawdopodobieństwa ponownego popełnienia w przyszłości przez podejrzanego podobnych czynów zabronionych oceniając je jako „realne i wysokie”, wskazując m.in. na okoliczność bliskości czasowej pomiędzy czynami podejrzanego, która to okoliczność prawdopodobieństwo to zwiększa.

Odnosząc się zbiorczo do zarzutów z pkt. 2, 3 i 7 *petitum* kasacji zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia

przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylecia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego. Lektura uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji, która doprowadziła go do określonej oceny zarzutów odwoławczych podnoszonych przez podejrzanego i jego obrońcę. I tak w kwestii podniesionego w zwyczajnym środku odwoławczym zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., Sąd Okręgowy w Zamościu odniósł się na s. 3 uzasadnienia gdzie wyjaśnił, że cyt.: „(...) zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na prawidłowe odtworzenie stanu faktycznego sprawy, prowadząc Sąd I instancji do słusznego wniosku, że T. K. swoim zachowaniem zrealizował wszystkie znamiona czynów zabronionych zarzuconych mu we wniosku prokuratora złożonym na podstawie art. 324 k.p.k.. Wyjaśnienia podejrzanego w świetle pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie oraz w świetle sporządzonych w sprawie opinii psychiatryczno-psychologicznych dotyczących podejrzanego należało uznać za odosobnione i niewiarygodne”. Wbrew twierdzeniom zawartym w obu zwyczajnych środkach zaskarżenia trafnie też sąd uznał, że w sprawie występują wszystkie przesłanki uzasadniające stosowanie izolacji podejrzanego w warunkach zakładu psychiatrycznego wskazując, iż Sąd Rejonowy w Zamościu w sposób szczegółowy przedstawił argumentację, która legła u podstaw podjętej decyzji procesowej - zarówno w zakresie dowodowym, jak i prawnym. Wcześniej zaś dopełnione zostały wszystkie wymogi proceduralne, między innymi poprzez przesłuchanie biegłych lekarzy psychiatrów i biegłego psychologa (k. 548-551). Także zarzut apelacyjny,

dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, znalazł się w polu widzenia sądu *ad quem*, który odniósł się do niego na s. 4-5 uzasadnienia. Podobnie rzecz się ma z zarzutami podejrzanego odnośnie do ustaleń co do jego stanu zdrowia psychicznego. Sąd drugiej instancji w tym zakresie odniósł się w sposób następujący: „Zauważyć należy, że decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej kwestii miały pisemna opinia sądowo-psychiatryczna (k. 448-453) oraz ustna opinia sądowo-psychiatryczna (k. 549-551). W opiniach tych biegli psychiatrzy P.K., E.M. oraz biegły psycholog E.Z. jednoznacznie stwierdzili, że u podejrzanego rozpoznają zespół urojeniowy oparty na wątkach prześladowczych i misji. Biegli stwierdzili także, że T. K. w stosunku do zarzucanych mu czynów miał zniesioną zdolność pokierowania swoim postępowaniem w myśl art. 31 § 1 k.k. W kontekście tych opinii nie ulega zatem wątpliwości, że czyny popełnione przez T. K. miały podłoże chorobowe, a sam podejrzany dokonując ich miał całkowicie zniesioną zdolność pokierowania swoim postępowaniem”. Z powyższych względów zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazały się bezzasadne.

Podobnie, w ocenie Sądu Najwyższego, niezasadne okazało się podniesione w ww. zarzutach kasacyjnych uchybienie art. 7 k.p.k., którego zaistnienie próbował wykazać skarżący. W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stawiany wyrokowi sądu odwoławczego może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. I KK 44/20, SIP «Legalis» nr 2503276; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 206/19, SIP «Legalis» nr 1958654; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 179/19, SIP «Legalis» nr 1972533). Co za tym idzie, nie sposób skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanej normy prawnej. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Zamościu nie dokonywał ponownej oceny zebranego w sprawie materiału ani nie

przeprowadzał postępowania dowodowego zatem nie dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.).

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt. 3¹ *petitum* kasacji dotyczącego nierozpoznania zarzutu autorskiego zażalenia podejrzanego, co do nie uwzględnienia opinii biegłych sądowych psychiatry D.Ł. i psychologa I.C. z dnia 20 listopada 2023 r., a także zarzutu co do braku kompetencji biegłych orzekających w przedmiotowym postępowaniu, wskazać należy, iż zażalenie podejrzanego nie zawiera konkretnie sformułowanych zarzutów pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, a stanowi wyłącznie polemikę z ustaleniami poczynionymi przez ten sąd, które w ocenie podejrzanego są błędne. Niezależnie od powyższego sąd odwoławczy w treści uzasadnienia orzeczenia – na co wskazano już wyżej – wskazał, iż w kwestii ustaleń co do stanu zdrowia psychicznego podejrzanego decydujące znaczenie miały opinie biegłych psychiatrów i psychologa zarówno pisemna, jak i ustne. W tej sytuacji sąd odwoławczy potwierdził kompetencje opiniujących biegłych i uzasadnił w sposób należyty swoje stanowisko w tym zakresie, uznając jednocześnie zarzuty podejrzanego za chybione. Stąd też brak było jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia wniosku podejrzanego o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych psychiatrów, co czyni zarzut z pkt. 5 *petitum* kasacji chybionym. Jak trafnie też zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację, podejrzanym podważa kompetencje opiniujących w sprawie biegłych bez wskazania jakichkolwiek merytorycznych zarzutów pod kątem ich kompetencji zawodowych. Krytykuje biegłych i wydane przez nich opinie jedynie dlatego, że są one dla niego niekorzystne. Dołączona zaś przez podejrzanego w czasie procedowania przed sądem pierwszej instancji opinia lek. med. D.Ł. i mgr I.C. z dnia 20 listopada 2023 r. nie jest opinią sądowo-psychiatryczną wywołaną na potrzeby toczącego się przeciwko podejrzanemu postępowania karnego. Nie odnosi się ona bowiem do kwestii związanych z poczytalnością T. K. w czasie popełnienia przypisanych mu czynów i możliwości jego udziału w toczącym się postępowaniu. Opinia ta została sporządzona dla potrzeb toczącego się postępowania o ubezwłasnowolnienie T. K. . W przedmiotowej sprawie stanowi ona jeden z dowodów, który podobnie jak inne dowody podlegał ocenie zarówno Sądu Rejonowego w Zamościu jak i Sądu Okręgowego w Zamościu. Jednak wbrew

twierdzeniom podejrzanego, opinia ta nie pozostaje w jakiegokolwiek sprzeczności z opiniami wydanymi przez biegłych psychiatrów i psychologa dla potrzeb przedmiotowego postępowania karnego.

Co zaś się tyczy w istocie tożsamy zarzutów z pkt. 4 i 6 *petitum* kasacji dotyczących nierozpoznania zarzutu zażalenia obrońcy co do oparcia rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji tylko na dowodach obciążających podejrzanego, bez wnikliwego zbadania okoliczności przemawiających na jego korzyść, w tym okoliczności dotyczącej możliwości modyfikowania filmów udostępnianych na kanale „Ż.” oraz nierozważenia i nienależytego ustosunkowania się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia do „wszystkich zarzutów podniesionych przez podejrzanego i jego obrońcę w zażaleniu”, to zasadniczo i one stanowią powielenie zarzutów podniesionych przez podejrzanego i obrońcę w zażaleniach. Sąd Okręgowy w Zamościu wskazane zarzuty rozpoznał i się do nich należycie odniósł w uzasadnieniu postanowienia, na co wskazywano już w wyższych partiach uzasadnienia. Sąd ten słusznie wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na prawidłowe odtworzenie stanu faktycznego sprawy zaś wyjaśnienia podejrzanego w świetle całości zgromadzonego materiału dowodowego uznać należało za odosobnione i niewiarygodne.

Jeżeli chodzi o ostatni z zarzutów, a mianowicie zarzut z pkt. 8 *petitum* kasacji, to stanowczo podnieść należy, że sąd odwoławczy nie mógł dopuścić się naruszenia wskazanych przepisów (art. 93a § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 93b § 3 k.k.) poprzez ich niezastosowanie, gdyż na kanwie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prawidłowo zebranego i ocenionego przez sąd pierwszej instancji, zasadnie uznał orzeczenie wobec podejrzanego środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym jako niewykraczające poza zasadę proporcjonalności.

Sumując: uwzględniając ewidentną bezpodstawność wszystkich zawartych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy podejrzanego T. K. jako oczywiście bezzasadną, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., biorąc pod uwagę trudną sytuację osobistą i materialną

podejrzanego. Jeśli zaś chodzi o koszty za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną podejrzanemu z urzędu, na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j.: Dz.U. z 2024 r. poz. 763) Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. I. M. kwotę 885,60 zł, w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz T. K. .

[J.J.]

[a.ł.]